ÎNTERVIUL SĂPTĂMÎNII

Ei, dar ce se întîmplă acolo? De ce nu dă Kaizer drumul la minge?...

Ștefan COVACI

„DEDIC VICTORIA ASUPRA ARSENALULUI PRIETENILOR MEI, ANTRENORII ROMÂNI!"

CONVORBIRE, PE TEREN NEUTRU, LA LONDRA, CU ANTRENORUL CEL MAI „EN VOGUE" DIN EUROPA

LONDRA. Luni, 20 martie, orele 10. Mă plimb pe Kensington Road, prin fața hotelului „Royal Garden". Aștept Ajaxul care e anunțat de ieri. Peste o oră, grupa Ajax inundă frumoasa pasarelă de beton a hotelului. Dar, stupoare! Olandezii au sosit fără echipă. La „Royal Garden" vor locui doar conducătorii și o parte din suporteri...

Sînt în criză de timp. Atac conducerea Ajaxului. Venerabilii se uită lung la mine. Mă cercetează. Am o inspirație! **„Sînt un ziarist român. Prieten cu Ștefan Covaci..."** Foștii navigatori, deveniți șlefuitori de diamante, îmi zîmbesc și îmi spun: **„Echipa e la «Selsdon Park Hotel», South Croydon, Surrey, telefon 6 57 88 11".**

Fug la telefon: **„Cu Ștefan Covaci, vă rog!"** Aud în receptor vocea operatoarei la megafon: **„Mister Covaci, mister Covaci, please!".** În numai cîteva secunde, regăsesc vocea întotdeauna voalată (și învăluitoare) a lui **Ștefan Covaci.** Urmează o convorbire scurtă, din care reproduc ultimele schimburi:

— Te aștept mîine, aici, la Selsdon, între 1 și 4. Am două antrenamente.

— În ajunul meciului?

— Da, în ajunul meciului. „Figaro"-ul din 10 martie a scris un articol interesant cu titlul: „Ajax à l'heure du football total". Și firma trebuie onorată. Te aștept la 1. Să știi că drumul e lung. Vreo 25 de mile.

★

...Am plecat din City cu taxiul, la 11,45. Am ieșit greu din Londra. Pajiștea engleză era verde. Am trecut prin mai multe „villages". Din cînd în cînd, șoferul deschidea ghidul. Un fel de ceață plutea pe cîmpia engleză, estompînd contururile.

Am ajuns în fața hotelului pe o alee pietruită. În dreapta, doi jucători de golf, în drum spre bila pierdută printre firele de gazon, fumau pipă.

Selsdon Park Hotel. Interior în lemn sculptat, ca în filmele de epocă. Lambriuri. Candelabre. Foc de lemne în cămine. Pe jos, covoare fine, ca acelea din balcoanele Bisericii Negre. Liniște deplină. Chelnerii plutesc ca niște fantome printre mese.

Intru. Îl văd în hol pe **Covaci.** Scrie ilustrate acasă. La cîțiva metri, **Cruyff, Blankenburg, Suurbier, Neeskens.** Stau întinși în fotolii ca pe plajă.

Covaci mă vede. Sare de la masă. E tot cu țigarea în gură. Tot „Dunhill", ca la **„Capșa".**

„TIMP DE CÎTEVA ZILE, AM LĂSAT COMPLET HAȚURILE..."

Urcăm imediat în camera 212. Fotolii comode. Pe fereastră, din nou pajiștea verde. Alți jucători de fotbal urcă pantele din Surrey. Ne uităm, în tăcere, unul la celălalt. În sfîrșit, mă decid:

— Cum a fost, Pișți?

— Teribil de greu. Pentru „Cruyff cel mare" ca și pentru „Neeskens cel mic" eram un necunoscut. În prima zi m-au examinat ca pe un marțian. Apoi, ca din întîmplare, au început să-mi trimită mingi. Mi-au urmărit mișcările. Dar m-am ținut tare. Am dat cu exteriorul. O minge... două... trei... Știi foarte bine că marii fotbaliști respectă oamenii care dau cu exteriorul.

— Cum ai început lucrul?

— Timp de cîteva zile am lăsat complet hățurile. „Michels a fost un om foarte aspru". După o săptămînă, jucătorii erau uimiți: aveau un antrenor care nu le cerea nimic. Curînd, însă, aveam să apăs pe accelerator. Astăzi Ajax lucrează mai mult decît pe vremea lui Michels. Dacă te interesează, am un circuit de 2 500 m, în care nici o „sută" nu seamănă cu cealaltă. Acest circuit este singurul lucru fără minge pe care mi-l permit.

— Cum reacționează olandezii? Cum te împaci cu conducerea clubului?

— În opt luni, nimeni nu m-a întrebat formația care va juca mîine.

— Foarte frumos.

— Și mai adaug că în aceste opt luni, nimeni nu m-a întrebat, a doua zi după meci, de ce nu a jucat X în locul lui Y. De altfel, ca să-ți dai seama de relațiile mele cu conducerea clubului, vreau să-ți spun că acum o oră am primit o vizită colectivă, care s-a încheiat cu cuvintele: „Și te rugăm foarte mult, Stepan, să te relaxezi puțin. Un antrenor care nu știe ce e înfrîngerea de cînd e la Ajax, nu trebuie să se teamă de Arsenal. Și așa, cu atît mai mult, cu cît o eventuală înfrîngere nu ne poate modifica părerile formate".

— Ce viață duc jucătorii?

— Sînt perfecți gentlemeni. Își cunosc meseria. Am avut o singură ciocnire la acest capitol. Într-o seară am fost informat de un... voluntar că „băieții sînt la o bere". După o jumătate de oră am intrat și eu în restaurant. I-am salutat. (Nu era bere. Era cîte un coniac mic). Cînd m-au văzut, au rămas cu paharele în mînă. Am chemat chelnerul. I-am comandat încă un rînd: „Faceți-mi această plăcere, băieți!" Cruyff a rămas cu gura căscată. Am ciocnit, am băut, apoi le-am spus: „Cred că veți fi atît de amabili să mă luați și la bar, la «Piccadilly», unde aveați intenția să coborîți după halta de aici". S-a făcut liniște. Apoi Cruyff a spus că el dorește să meargă acasă.

— Ce reprezintă, în fond, acest Cruyff?

— Dacă vrei, un erou de „western", care, încolțit de rivali, îi împușcă pe amîndoi, deși ei au fost cei care au tras primii.

— E o mare vedetă?

— Da. E o mare vedetă. Dar o vedetă care face presing prin alunecare în careul advers ca să scoată o minge lipsită de importanță. Da, e o mare vedetă. Acum trei luni, cu patru zile înainte de scurta mea vacanță, acasă, Cruyff s-a îmbolnăvit de gripă, cu 40 grade, înaintea ultimului joc al turului. Renunțasem la el. Mă împăcasem cu gîndul. Cînd colo, în dimineața jocului primesc un telefon: „Vreau să vin și să joc. Vreau să aveți o vacanță plăcută!" Am răspuns: „Nu fi nebun, Johann! Ești bolnav". M-a întrerupt: „Vin și joc oricum. Dar am o mare rugăminte. De trei zile dorm la socrii mei și nu am uniforma la mine. Vă rog să explicați asta băieților. N-aș vrea să se interpreteze greșit". Am simțit un nod în gît. Îmi vorbea cel mai mare jucător al Europei.

— Ai adus ceva nou la Ajax?

— Mi-e greu să răspund. Aș putea să-l citez însă pe Happel. După ce am cîștigat meciul cu Feyenoord, el a declarat presei: „Acum, Ajax joacă într-adevăr altfel".

— Cum stai cu presa?

— N-am secrete. Nu mă închid în cameră. Îmi place conferința de presă. Îmi place să fiu încolțit. Trebuie să mimez, cel puțin, forța. În meseria asta dură ești nevoit mereu să te bați ca să scapi din încercuire. Îmi aduc aminte, în primele zile, un reporter m-a întrebat: „Nu-i așa, Herr Covaci, că ați avut o mare șansă luînd Ajaxul în primire?" I-am răspuns, surizînd: „Nu este exclus ca, pînă la urmă, Ajaxul să considere angajarea mea ca pe o mare șansă". N-ai ce face... Mijloacele de luptă trebuie să fie cît mai variate.

ANTRENORUL ROMÂN E MAI TALENTAT DECÎT MULȚI DINTRE CELEBRII ANTRENORI ENGLEZI

— Ce ai învățat la Ajax?

— Enorm. Sau, mai exact, mi-am cristalizat ideile.

— De pildă...

— Sînt multe. Aș putea scrie o carte.

— Dă-mi cîteva idei...

— Iată o primă idee! „Cantonamentul care se practică în multe țări europene e moartea fotbalului". Îmi dau tot mai mult seama că formula cantonamentului e un mijloc de acoperire pentru antrenor. Organizînd cantonamentul el poate spune: „Am făcut totul". Cred, însă, că jucătorii sînt cei care trebuie să-și asume răspunderea. În afară de asta, cantonamentul înseamnă o mare plictiseală. Nici nu știi ce mult contează ca jucătorul să vină la meci de acasă... Tot în legătură cu tutela. Am ajuns la concluzia că fotbaliștii nu trebuie dădăciți. Un fotbalist nu recepționează mai mult de o idee sau cel mult două, în cursul unei ședințe de pregătire teoretică. Restul e balast. Iată de ce ședințele lui Ajax nu durează mai mult de 8—9 minute. Înaintea meciului capital cu Feyenoord le-am spus atît: „Băieți, astăzi Neeskens nu-l va marca pe Van Hanegem. Asta o s-o facă Haan". În vestiar s-a auzit o rumoare prelungă. Am considerat necesar să explic: „Neeskens, cînd pleacă cu echipa națională, stă în cameră cu Van Hanegem și n-aș vrea ca această stimă reală să se continue pe teren". Efectul a fost dublu: Haan l-a neutralizat pe Van Hanegem, iar Neeskens a condus jocul.

— Ce îmi poți spune despre fotbalul nostru, acum, de la distanță?

— N-am să fac decît să repet refrenul lui Angelo: „Sarcini duble... Sarcini duble... Sarcini duble..." Acesta e fotbalul modern. În fotbalul modern nu descoperi decît America. Fotbalul a redevenit un joc de copii. Toți în atac și toți în apărare, ca în curtea școlii sau pe maidanul din marginea satului... Bineînțeles că aceste sarcini duble presupun eforturi imense la capătul cărora antrenorul român, care e mult mai talentat decît foarte mulți dintre celebrii antrenori englezi, să nu mai fie o barcă la discreția conducătorilor de cluburi și a jucătorilor.

— Ce să transmit jucătorilor români?

— Doar cîteva cuvinte, care cuprind o lege formulată de mine, aici, după 35 de ani de fotbal: „De pasa lungă răspunde cel care pasează, de cea scurtă răspunde cel care primește". În fotbalul modern ești respectat pentru tot ceea ce faci pe teren și chiar pentru tot ceea ce fac partenerii.

— Spune-mi, te rog, ce fotbalist român ar putea juca oricînd la Ajax?

— Fără îndoială, Cornel Dinu. Pentru că are spiritul fotbalului total.

— Dar Dobrin?

— Ar fi o mare vedetă, chiar la Ajax, într-un turneu cu 7—8 jocuri amicale.

— Ce să transmit antrenorilor români?

— Dacă mîine voi învinge pe Arsenal, această victorie le va fi dedicată lor.

★

După victoria asupra Arsenalului, n-am izbutit să intru în vestiarul lui Ajax. Barierele „stadionului tunarilor" se înmulțiseră. **Ajax** a părăsit arena... englezește pentru a fi (în primul rînd) la adăpostul entuziasmului suporterilor săi. L-am găsit pe **Ștefan Covaci** cu telefonul, la hotelul „Britannia", unde jucătorii olandezi sărbătoreau victoria.

— Hallo, Pișți! Felicitări!

— Mulțumesc. Nu uita ce ți-am spus.

— Ce anume?

— Dedic această victorie...

★

Cînd ceasul faimosului Big-Ben bătea miezul nopții, suporterii lui Ajax dansau pe pajiștea din spatele Parlamentului, sub privirile „negustorilor din Calais", ale căror trupuri de bronz străluceau la lumina ciudată a lunii...

Ioan CHIRILĂ

Antrenamentul a început... cu acel circuit de 2 500 m., singurul în care nu apare balonul.